

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΑΠΡΙΛΙΟΥ

2 Ἀπριλίου 2006
Κυριακή Δ΄ Νηστειῶν (Μάρκ. θ΄ 17-31)

Ὁ πατέρας τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου μὲ πόνο, πατρικὸ πόνο, φέρνει τὸν υἱὸν του, ποὺ ταλαιπωρεῖται ἀπὸ δαιμονικὸ πνεῦμα στὸν Χριστό. Ἀκουμπάει ὅμως μὲ δισταγμὸ τὴν ἐλπίδα του σ' Αὐτόν, ἀφοῦ μήτε οἱ μαθητές Του μπόρεσαν νὰ τὸν βοηθήσουν. Θὰ μπορέσει λοιπὸν ὁ Διδάσκαλος νὰ τὸν βοηθήσει;

Γι' αὐτὸ ἀμφιβάλλοντας, ἐκφράζει τὴν παράκλησή του: «Ἄν μπορεῖς νὰ κάνεις κάτι γι' αὐτόν, λυπήσου μας καὶ βοήθησέ μας». Ἐτοῦτος ὁ πατέρας βρίσκεται σὲ δύσκολη κατάσταση. Ἔχει ἀνάγκη νὰ βοηθηθεῖ καὶ νὰ στηριχθεῖ.

Ἔτσι, νὰ ἐκδιώξει ἀπὸ μέσα του τὴν ἀμφιβολία καὶ τοὺς δισταγμούς του. Νὰ γεμίσει κατόπιν τὴν ὑπαρξή του μὲ πεποίθηση καὶ νὰ πιστεύσει πῶς ὁ Χριστὸς βρίσκεται ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸν βοηθήσει καὶ νὰ τοῦ δώσει αὐτὸ ποὺ ζητεῖ.

«Καὶ ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε τοῦτο. Ἄν μπορεῖς νὰ πιστέψεις, ὅλα εἶναι δυνατὰ σὲ ἐκεῖνον ποὺ πιστεύεις».

Ὁ πατέρας θέλει νὰ πιστεύσει· μὰ πῶς; Μὲ ποιό τρόπο; Πῶς μπορεῖ μιὰ ἀμφιβολία ἢ τὸ χειρότερο, μιὰ ἀπιστία, νὰ μεταβληθεῖ σὲ θερμὴ πίστη; Πῶς ἐτοῦτο τὸ γεγονὸς γίνεται κατορθωτό; Φθάνει μονάχα ἡ καλὴ πρόθεση καὶ ἡ βούληση τοῦ ἀνθρώπου; Γιατὶ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἔχει ὁ πατέρας. Ὁ ἴδιος ἄλλωστε τὸ ὁμολογεῖ. «Πιστεύω Κύριε, βοήθησέ με νὰ νικήσω τὴν ἀπιστία μου».

Καὶ τότε τὴν καλὴ πρόθεση καὶ τὴ βούληση τοῦ ἀνθρώπου νὰ πιστεύσει, ἔρχεται ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ καὶ δίνει τὸ ἀποτέλεσμα. Ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχει ἀνθρώπινη ἀδυναμία καὶ μικρότητα, ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ, τὸ μετατρέπει σὲ δυνατότητα καὶ μεγαλειότητα.

Ἔτσι, αὐτὴ ἡ χορηγία τῆς Χάριτος τοῦ Χριστοῦ, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νὰ μεταβάλλει τὰ πράγματα. Τὴν θλίψη καὶ τὸν πόνο, σὲ χαρὰ καὶ ἐγκαρτέρηση. Τὴν ἀδυναμία καὶ ἀμαρτολόγητα, σὲ δύναμη καὶ ἀγιότητα. Τὴν ἀγριότητα καὶ τὴν ἐχθρότητα, σὲ γαλήνη καὶ φιλικὴ κατάσταση. Τὸν φόβο καὶ τὴν ντροπή, σὲ οἰκειότητα καὶ παρρησία.

Γι' αὐτὸ καὶ στὴν ὁμολογία τοῦ πατέρα ὅτι πιστεύει καὶ ζητεῖ τὴ θεϊκὴ προστασία καὶ

βοήθεια, ὁ Χριστὸς φέρνει τὸ θαυμαστὸ ἀποτέλεσμα. ἔρχεται νὰ δώσει τὴ βέβαιη ἐλπίδα καὶ νὰ ἀποδιώξει τὶς ἀμφιβολίες του.

«Ὁ Χριστὸς τότε κράτησε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν υἱὸ τοῦ πατέρα, τὸν σήκωσε καὶ ἐκεῖνος στάθηκε ὄρθιος». Αὐτὰ καταγράφονται στὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου. Καὶ ἀποτελοῦν τὴν ἀπάντηση τοῦ Χριστοῦ.

Θεϊκὴ ἀπάντηση! Σωτήρια γιὰ τὸν ἄνθρωπο! Καὶ μοναδική! Ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ἐνεργεῖ πάντοτε πρὸς τὸ ἀνθρώπινο συμφέρον. Καὶ ποτὲ ἐνάντια. Γι' αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ τοῦ ἔχει ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.

Καὶ ὀφείλει νὰ ἐναποθέτει ὅλα του τὰ προβλήματα σ' Αὐτόν. Ὁ Χριστὸς γνωρίζει ἄλλωστε ποιὲς εἶναι οἱ ἀνάγκες μας καὶ τὶ χρειαζόμαστε στὴ ζωὴ. Γνωρίζει δὲ ἰδιαίτερος ποιὲς προτεραιότητες πρέπει νὰ βάζουμε στὴν καθημερινότητά μας καὶ πὼς ἀξιολογοῦνται. Δηλαδή ποιά πηγαίνει πρώτη καὶ ποιά δεύτερη. Καὶ γνωρίζει ἀκόμη πὸς πρέπει νὰ πέσει τὸ μεγαλύτερο βᾶρος καὶ ποιά ἀνάγκη μας ἀξίζει περισσότερο.

Ἐμεῖς στὴν καθημερινότητά μας μπερδεύουμε ἐτοῦτα τὰ πράγματα. Δὲν κυριαρχοῦμε, μήτε ἀξιολογοῦμε τὶς ἀνάγκες καὶ ἀξίες τῆς ζωῆς ὅπως πρέπει, γι' αὐτὸ καὶ δὲν βρίσκουμε τὴν ἰσορροπία ἐντὸς μας. Ἡ ἔλλειψη δὲ τῆς ἰσορροπίας, φέρνει ἀναστάτωση ὑπαρξιακή.

Ἐνῶ ἡ ὑπαρξη τῆς ἰσορροπίας στὴ ζωὴ, ἐκφράζει τὸ γεγονὸς τῆς σωστῆς ἀξιολόγησης τῶν ἀναγκῶν καὶ ἀξιῶν. Πρῶτον τῶν πνευματικῶν καὶ ὅ,τι συγκροτεῖ τὴν ἀνθρώπινη ὑπαρξη σὲ σχέση μὲ τὸ Θεό. Καὶ τὸ δεύτερο τῶν ὑλικῶν, πὸς συνθέτουν τὰ ἐγκόσμια πράγματα τοῦ βίου μας.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ πατέρας τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, ζεῖ τὸ δράμα του. Καὶ ὅλοι τὸν συμπονοῦμε. Γι' αὐτὸ μᾶς εἶνα πολὺ συμπαθής. Μέσα δὲ στὸν πόνο του, πὸς τὸν ὀδηγεῖ στὴν ἀμφιβολία καὶ τὴν ἀπιστία, ὑπάρχει ἐλπίδα. Καὶ θέλει νὰ πιστεύσει σ' αὐτήν. Ζητεῖ τὴ θεϊκὴ βοήθεια γιὰ νὰ στηρίξει τὴν ἐλπίδα του. Καὶ τὴν βρίσκει στὸν Χριστὸ μαζὶ μὲ τὴ θεραπεία τοῦ υἱοῦ του.

Ὁ καθένας μας, πὸς περνᾷ μέσα ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴ θλίψη, τὸ θάνατο καὶ τὴ δυστυχία, τὴν φτώχεια καὶ τὴν ἐγκατάλειψη, τὸν παραγκωνισμὸ καὶ τὴν ἀπαξίωση. Πὸς ζητεῖ τὴν ἐλπίδα! Καὶ θέλει νὰ πιστεύσει στὸ Θεὸ καὶ νὰ ἐμπιστευθεῖ τοὺς ἀνθρώπους. Πὸς θέλει νὰ στηριχθεῖ σὲ στέραιο στήριγμα καὶ ν' ἀκουμπήσει μὲ σιγουριά ἐπάνω του.

Αὐτὸς, ἓνα μονάχα τρόπο ἔχει, νὰ ἐμπιστευθεῖ τὸν ἑαυτὸν του καὶ νὰ πιστέψει στὸν Χριστό. Ἔτσι, τὸ «θέλει» τὸ δικό του, θὰ ἀνταμωθεῖ μὲ τὸ «θέλει» τοῦ Χριστοῦ. Ἀφοῦ καὶ ὁ ἕνας

καὶ ὁ ἄλλος ἐπιθυμοῦν αὐτὴ τὴν συνύπαρξιν.

Γιατὶ μόνο αὐτὸ εὐχαριστεῖ τὸν Χριστό, τὸ «θέλει» Του, τὸ νὰ δίνει, νὰ προσφέρει. Καὶ μόνο αὐτὸ ἱκανοποιεῖ τὸν ἄνθρωπο, τὸ «θέλει» του, τὸ νὰ παίρνει καὶ νὰ ἀποδέχεται.

Ἄρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]